

JANNETTE KENNY

6

GALINGIEJI VULFAI

RYŽTINGASIS RAFAELIS

Šeštasis serijos *Galingieji Vulfai* romanas

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

Jannette Kenny

RYŽTINGASIS RAFAELIS

"Galingieji Vulfai"

Šešta knyga

Versta iš Jannette Kenny, *The Trophy Wife*, 2011
© Jannette Kenny, 2011

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Dovilė Vaišvilaitė-Akdere, vertimas iš anglų
kalbos, 2013

© Živilė Adomaitytė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© Svajonių knygos, 2013

ISBN 978-609-406-566-8

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

Triukšmingas gražių žmonių susibūrimas šiame mažame Prancūzijos pakrantės mieste-lyje buvo tikra puota juslėms, tačiau Rafaelio da Souzos dėmesį traukė tik viena gražuolė. Tik ji buvo jam svarbi nuo pat pirmo jų dviejų susitikimo Londone.

Per penkerius santuokos metus jo geismas žmonai nė kiek neatslūgo. Ir to niekas niekada nepakeis.

Rafaelis galėjo tiksliai prisiminti tą akimirką, kai į patalpą įėjo nenusakomai graži pasaulinio garso manekenė Leila Santjago. Iš naujo susijungti su savo žmona jis buvo pasirengęs tiek kūnu, tiek siela!

Dar prieš susituokdami jie abipusiu susitarimu buvo nusprendę iš karto nepulti kurti šeimos. Abiem buvo svarbu pirmiausia susitelkti į karjerą. Atsidžiaugti gyvenimu ir ypač vienas kitu.

Viskas vyko pagal planą.

Na, beveik...

Rafaelis permąstė penkerius jų santuokos metus ir suraukė antakius. Pastaraisiais me-

tais kartus, kuriuos jie praleido drauge, galima buvo suskaičiuoti ant vienos rankos pirštų. Jie abu milžiniškais šuoliais kilo karjeros laiptais, daug sparčiau, nei bet kuris jųdviejų būtų galėjęs įsivaizduoti, tačiau sėkmės kaina buvo siaubinga – abu nutolo priešingomis kryptimis.

Leila buvo ką tik grįžusi iš dviejų per pasaulį praūžusių turnė, ir dabar jos gražus veidas puikavosi ant blizgių žurnalų viršelių visame pasaulyje. O Rafaelis asistavo techniniais klausimais statant kino filmą ir tuo pat metu tobulino moderniausią – mobilųjį telefoną, kuris dabartines technologijas lenkė šviesmečiais.

Drauge su Leila jiems pavyko praleisti tik vieną trumpą savaitgalį Aruboje, kai baigėsi jos fotosesija. Akimirkos, kai jie likdavo vienu, kai jų niekas netrukdydavo verslo klausimais, porai buvo be galo brangios, ir nors Rafaelis mėgino pasikalbėti su žmona apie savo troškimą pradėti šeimą, dienos pralėkė pernelg greitai.

– Apie tai pasikalbėsime per filmų festivalį Prancūzijoje, – karštai jį bučiuodama į kietus pilvo raumenis pažadėjo Leila. Paskui aistringomis glamonėmis ir ilgais tingiais bučiniiais, kurių jis buvo taip išsiilgęs, privertė pamiršti bet kokias svajones apie šeimą.

Jų pokalbis baigėsi lovoje, geidulingai pinantis liežuviams, kūnams trinantis aistringiausio, kokį jam kada nors buvo tekę patirti, kūniško suartėjimo įkarštyje.

Paniręs į jos kūną, glausdamas ją prie širdies, Rafaelis jautėsi užpildytas, ir tokiame užsimiršime prabėgo visa naktis. Paskui jų idilė baigėsi. Jis išvyko dar saulei tekant, kai Leila pareiškė neketinanti nukelti būsimos fotosesijos, kad palydėtų jį į brolio Natanielio vestuves. Rafaelis įsižeidė ir supyko.

- Puiku, susitiksimė Prancūzijoje,- tepasakė ir išėjo.

Dabar Rafaelis ketino padaryti kai ką daugiau, nei vien *pasikalbėti* su žmona apie šeimos pradėjimą. Prancūzijoje jie praleis ištisą savaitę. Nors dienomis reikės rūpintis reklama ir panašiais dalykais, naktis jie skirs vienas kitam.

Nuo minties, kad su Leila galėtų susilaukti vaikų, kad galėtų sukurti namų židinį, jam krūtinę užliejo šiluma.

Nieko panašaus gyvenime jis dar nebuvo turėjęs. Taip, jo motina jį mylėjo, bet tam, kad jį išlaikytų, dirbo du darbus ir namo grįždavo vėlai. Būdamas vaikas, Rafaelis jos beveik

nematydavo.

Ir, taip, Vulfstoune buvo mažas butukas, kuriame Rafaelis užaugo, bet su juo siejo pernešyga daug skausmingų, slegiančių prisiminimų. Tik palikęs gniuždančią namų atmosferą, jis pasijuto iš tikrųjų laisvas. Iš pradžių Rafaelis apsigyveno moderniam bute Londone, o vedęs Leilą, nusipirko prabangią dviejų aukštų mansardą Rio de Žaneire, kuo toliau nuo savo tamsios praeities.

Nors tie namai priklausė jiems abiem, ten trūko mylinčios šeimos gyvybingumo ir energijos, o būtent šito Rafaelis visą gyvenimą ir troško.

Jis norėjo tikrą *casa* - namų su žeme ir sodu, kur galėtų lakstyti ir žaisti jo vaikai, kur užgimtų visą gyvenimą jį šildysią prisiminimai. Vietos, kurią galima būtų pavadinti namais, kurioje jie visi jaustųsi saugūs. *Mylimi*. Kurioje gimtų visa tai, ko jam nedavė jo aristokratiškos kilmės tėvas.

Leila žinojo, kiek daug jam tai reiškia, ir drauge puoselėjo tą pačią svajonę.

Jeigu jiems pasiseks, toji svajonė greitai išsipildys.

Dabar, stebėdamas Leilą, einančią jo link, jis

akimis godžiai ją rijo. Taip būdavo visada, jiems susitikus: jį pasiglemždavo visa apimanti aistra.

O kalbant apie širdį...

Jo širdį šildė nenusakomai stiprūs jausmai. Rafaelis bijodavo net nusukti akis į šalį, bijodavo sumirksėti, kad viskas neišsisklaidytų kaip dūmas.

Leila buvo tiesiog nenusakomai graži.

Ji buvo jo žmona. *Jo.*

Blykčiojant fotoaparatu blykstėms Leila, šypsodamasi milijono verta šypsena, ėjo *La Croisette* gatve. Rafaelis žinojo, kad ji nežiūri konkrečiai į joki žmogų ar daiktą, kad ši kvapą gniaužianti šypsena skirta minioms ją garbinančių aistruolių.

Ji mokėjo flirtuoti su kamera, ir objektyvai ją mylėjo. O kodėl turėjo būti kitaip?

Leila Santjago buvo įsikūnijusi fantazija. Moteris, su kuria pasimylėti svajoto visi pasaulio vyrai, kuria būti geidė visos pasaulio moterys.

Tobulybė. *Gundanti* tobulybė.

Auksiniai jos plaukai netvarkinga garbanų kupeta krito ant pečių ir dailiai rėmino gražų veidą, kuris puošė beveik visų garsiausių pasaulio žurnalų viršelius. Berniokiška mergaitė-

tokia, būdama trylikos, ji pradėjo savo karjerą, – dabar virto seksualia moterimi, kuri stengėsi visais įmanomais būdais savo tobulą kūną paversti geidžiamu ne vien dėl patrauklių iškilumų.

Pučiant šiltam jūros kvapų prisodrintam vėjeliui, jos tamsiai raudonos spalvos suknelė švelniai pleveno apie kiek suspaustas krūtis ir dailius klubų linkius. Rafaelis žinojo, kad kiekvienas Leilos judesys kruopščiai atidirbtas ir apgalvotas, įskaitant ir aukštakulniais batais apautomis lanksčiomis ilgomis kojomis žengiamus žingsnius. Tomis tvirtomis tobulomis kojomis, kurios aistros įkarštyje apsvydavė jo nuogas šlaunis.

Jų susitikimas kovo mėnesį Rafaeliui priminė, kaip karštai jis visus šiuos darbuose paskendusius metus jos ilgėjosi. Toji naktis privertė suvokti, kad šilkinės žmonos odos pojūtį, erotišką kvapą ir gašlius geismo proveržius, jį iš proto varančius tiek lovoje, tiek visur kitur, jis visada priimdavo kaip savaime suprantamą dalyką.

Kai Leila prie jo priartėjo, jos akyse blykstelėjo vos pastebima dvejonė, bet paskui ji delnus tvirtai įrėmė jam į krūtinę. Nuo jos prisilietimo Rafaelis suvirpėjo, jo atmintyje iškilo ge-

riausios drauge išgyventos akimirkos. Aistra, džiaugsmas, palaima, užplūstantys jį kaskart atsiribojus nuo pasaulio ir paskendus žmonos glėbyje.

Leila lėtai pakėlė į savo vyrą akis, ir jis nusišypsojo jai. Paskui savininkiškai apkabino per liemenį. Jų lūpos susitiko įprastiniam pasisveikinimo bučiniui, bet, Rafaeliui net nespėjus pasimėgauti akimirka, bučinys nutrūko.

Tačiau kvapas– provokuojantis, jusles erziantis kvėpalų aromatas– liko. Aromatas, kuris žadėjo gerokai daugiau. Tai buvo nauji kvapai, kurių reklamuoti į naujo filmo *Nuogos sielos* premjerą ji čia ir atvyko.

Šis pavadinimas jų santykiams buvo visiškai priešingybė!

Nes, kad ir koks fizinis artumas juos siejo, savo demonus abu laikė saugiai užrakintus nuo pat pirmosios susitikimo dienos. Rafaelis Leilai nepasakojo, kaip jį sužalojo Viljamo Vulfo pavainikio vaidmuo. O Leila niekada iki galo neatskleidė, kaip ją paauglystėje kone sunaikino anoreksija. Rafaelis nujautė, kad tas gyvenimo epizodas žmoną vis dar kamuoja, ir nuogaštavo, kad ji gali būti iki galo nepasveikusi.

Didelės šviesiai rudos Leilos akys, dar kai ji buvo trylikametė, pavergusios viso pasaulio širdis, dabar įsmigo į jo, ir išskleidė menkiausias nerimo šešėlius. Širdies tvinksnį Rafaeliui net buvo sunku kvėpuoti. Sunku mąstyti.

Bet jau kitą akimirką šį žvilgsnį pakeitė kitas- moteriškai gundantis akių blizgėjimas. Žvilgsnis, dėl kurio seiles varvino viso pasaulio vyrai.

Šiam žvilgsniui nebuvo atsparus ir Rafaelis! Jo kūnas atsiliepė į tarp jų ėmusią tvinkti seksualinę energiją, ranka instinktyviai išsitiesė ir suėmė Leilos smakrą- tai kaipmat sukėlė aplinkinių šnabždesį.

Tačiau jiems pasaulis tarsi išnyko, teliko jis ir ji.

Tokia jūdviųjų reakcija vienas į kitą, vienas kitam siunčiami žvilgsniai nuolat -skatino paracus minti ant kulnų ir nepaliaujamai žarsytyti gausybę klausimų, ypač apie santuokos stabilumą pastaraisiais metais.

- Kaip praėjo Natanielio vestuvės?- paklausė Leila.

- Visi klausinėjo apie tave,- atsakė Rafaelis. Jam vis dar buvo skaudu, kad ji nepakeitė savo planų.- Skambinau tau...

- Žinau,- burbtelėjo Leila nervingai pasukdama delnus; akys tarsi maldavo suprasti.- *Negalėjau ištrūkti.*

Rafaelis priimdamas jos atsiprašymą linktelėjo galva- akimirka nebuvo tinkama tęsti pokalbį. Be to, Leilos balsas išdavė įtampą, ir jam kilo įtarimų, kad galbūt ji patiria kokių nors problemų darbe, problemų, apie kurias jis nieko nežinojo.

Net jeigu jo broliams ir seseriai pasirodė keista, kad žymiausia dešimtmečio manekenė negali išsireikalauti laisvadienio sudalyvauti šeimos nario vestuvėse, nė vienas apie tai neužsiminė nė žodžiu. Kita vertus, jo šeima ir taip buvo gerokai pakrikusi.

Jie visi buvo išmokę nieko per daug nesitikėti ir saugojosi stipriai nepamilti. Šiaip ar taip, Rafaelį meilė aplankė. Ir dar tokia karšta bei aistringa, jog pačiam varė siaubą,- jis puikiai žinojo, koks trapus šis jausmas. Koks neįkainojamas.

Vėl būdamas su Leila, žinodamas, kad ji priklausys jam visą filmų festivalio savaitę, Rafaelis jautė, kaip nuo laukimo įsitempia jo oda. Kaip širdis ima plakti vis smarkiau. Kaip tvinksta aistra. Geismas.

Kūniškus pojūčius supo kur kas gilesni jausmai. Prieš prasidedant chaotiškiems metams, jų santuoka kasdien tik tvirtėjo.

Dabar Rafaelis buvo kuo rimčiausiai nusiteikęs prisivyti prarastą laiką.

- Mūsų apartamentai paruošti,- pasakė jis.

- Puiku. Nekantrauju atsidurti kur nors nuošaliai.

Imdamas žmoną už rankos Rafaelis į ją žvilgtelėjo. Jos veidu vėl nuslinko netikrumo šešėlis. Net po pudra buvo matyti, kad ji išbalusi. Gal negaluoja?

Jie drauge įėjo į viešbutį, ir Rafaelis pasijuto dėkingas, kad aksominės užtvaros sulaiko aistruolius ir paparacus už nugaros. Jis niekada taip ir nepriprato gyventi su į jį nukreiptu objektyvu, nors, būdamas Vulfų pavainikis, žurnalistus masino dar vaikystėje.

Dabar jo jau niekas nebepajuokdavo, bet Rafaelis ligi šiol negalėjo pakęsti asmeninį gyvenimą trikdančio dėmesio.

Jausdamasis dėkingas, kad pakeliui jų niekas nekalbina ir neprašo autografų, Rafaelis nusiavedė žmoną per skoningą priimamąjį. Nors lifte jų taip pat niekas neužlaikė, jis lengviau atsipūtė tik sau už nugaros uždaręs aparta-

mentų duris.

Pro langus atsivėrė nuostabus vaizdas į jūrą, o balkonas priklausė jiems visiems.

- Vaizdas gniaužia kvapą,- išlaisvindama ranką tarė Leila ir priėjo prie didžiulių langų; tačiau prieš Leilos grožį Rafaeliui nublankdavo net įstabiausi vaizdai.- Kada atvykai?

- Vakar. Atskridau tiesiai iš Londono.

Leila atsisuko į jį- apšviesta iš nugaros, ji pasirodė jam dar trapesnė, dar labiau išbalusi.

- Ar pavyko praleisti nors kiek laiko su šeima?

- Atskridau vestuvių dieną, bet jau kitą rytą vėl teko išvykti,- atsakė Rafaelis, tačiau pamatęs, kad Leila suraukia kaktą, gūžtelėjo pečiais.- Mano grafikas, kaip ir tavasis, nepaprastai suspaustas.

Leila linktelėjo galvą ir nusuko akis į šalį. Ironiška: nors pats nuo jos vis dar slėpė dalį savo praeities, negalėjo pakęsti, kai svars-tyk-lės pakrypdavo ir į priešingą pusę. Pasakoti apie tai, kaip niekingai su juo elgėsi tėvas, kiek daug jis sielvartavo, o jo broliai ir sesuo dar kentė ir fizinį smurtą, jis tiesiog nematė prasmės.

Kai kuriuos dalykus vertėjo palikti už nuga....